

Pași însetați

Daniel Vișan-Dimitriu

Voi stinge lumina din vechea cabană,
Iar ușa, cu lacăt o voi zăvorî
Plecând, pentru suflet, să-mi caut o hrană
Ce crește în cer și-ar putea coborî.

Nu caut nectarul, nu vreau nemurire,
Nu vreau nici măcar amintire să fiu
Pământului care m-a rupt din menire
Și-a vrut, muritor, în destin să mă-nscriu.

De-ar fi, în cabană, să las așteptare,
Și cântec de aripi, și urme de vis,
Voi face plecarea să pară iertare
A tot ce, în urme de pași, a închis.

Pe drumuri știute ori, poate, străine,
Voi merge condus de puterea ce-o am
În spirit, în tot ce pulsează în mine
Și-mi cere să fiu ce, odată, eram.

Nu vreau ajutorul în trageri de mână
Spre locuri pe care atâtea le știu;
Vreau, singur, să pot să-mi găsesc o fântână
Ce-așteaptă-nsetată, izvor să îi fiu.